

Titel: BREV TIL: Hans Jørgen Uldall FRA: Louis Hjelmslev (1934-11-09)

Citation: "BREV TIL: Hans Jørgen Uldall FRA: Louis Hjelmslev (1934-11-09)", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 1. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_031-shoot-workidacc-1992_0005_031_Uldall_0170/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

H. J. Uldall, 5

8 Knud Rasmussenvej, Aarhus.
den 9. november 1934.

Kjære gode Uldall,

- Paa denne maade plejede Rasmus Rank at indlede de breve, han skrev til sine venner i København, dengang han selv sad i det indre Asien, og jeg synes egentlig, denne indledningsformel er udrørket paa sin plads. Den, der er gaaet i landflygtighed, klyn-ger sig til dem, der giver ham livstegn fra de kendte strande, og De er hidtil den eneste, der har givet mig saadanne livstegn i større stil fra den lingvistiske verden. Deres breve og forskellige lingvi-stiske udladninger har været meget kærkomne, og naar jeg ikke har faaet skrevet før - hvilket jeg skammer mig over - skyldes det udeluk-kendé en fantastisk travlhed, som fulgte i flytteforvirringens køl-vand. Være sager kom først herover adskillige dage efter at vi selv var kommet, og mine bøger var af flyttefolkene blevet bragt i en ube-skrivelig uorden. Jeg kom herover uden at have forberedt en eneste forelæsning, jeg maatte hoppe med fra time til time, og forberedelsen foregik saaledes, at jeg vandrede om mellem mine paa gulvet anbragte bøger og brugte ca. 1/2 time til at finde hver enkelt af dem. Sam-tidig skulde jeg optræde som decanus, en virksomhed, som fra den første dag gav mig mere end nok at bestille; flere store sager skulde afgøres ved møder og konferencer, nemlig blandt hele reguleringen af skoleembedsexamen, og i forbindelse dermed digre skrivelser redigeres og omredigeres og ekspederes med behørlige bilag til ministeriet. Man maa i denne forbindelse huske, at universitetets kontorpersonele be-staar, naar det er samlet, af een kontordame. Man maa ogsaa huske, at

det humanistiske fakultet, for hvilket jeg er dekan, næsten er lig med hele universitetet, saa at det ofte er umuligt at skelne mellem fakultetets og lærerforsamlingens sager; strengt taget er jeg nær ved at være i det mindste universitetsfuldmægtig samtidig med at jeg er dekan; ellers ved jeg ikke hvorledes jeg skal betegne den del af min virksomhed, der består i at gaa i byen og købe brevpapir, konvolutter og protokoller; ganske vist har universitetet heller ingen bud, saa det kan vi jo ogsaa kalde det.

Men De vil let forstaa, at følgen var, at der hengik tre uger, inden jeg naaede saa vidt at jeg fik tid til at ordne mine bøger og papirer. En fed mappe med ~~saakaldte~~ løbende sager ligger nu paa mit skrivebord, og af dens indhold er jeg idag gaaet i gang med Deres forskellige bidrag til samlingen. Da jeg er i vane med "Hilæg", faar de de forskellige faglige bemærkninger særskilt, indcølt i passende kapitler eller som Jespersen siger hovedstykker.

Her skal De og Deres kone blot have en almindelig, men hjertelig hilsen fra os begge. Vi er altsaa nu kommet i orden og bor ikke længer hverken i telt eller paa hotel. Vi er meget glade for lejligheden, som er adskilligt bedre end Blegdamsvej - lysere, friere, større, bekvemere; og vi har faaet den rart indrettet. Vi er ogsaa meget tilfredse med byen og stedet, omend omplantningen giver smaa stik i hjertet. Det er nu mest, naar Lingvistikredsen holder møde, at jeg faar uro i benene og i mundladeret. Alf Ross vilde jeg meget gerne have hørt. Jeg haaber at faa en beretning fra Dem om det. Devoto gik jo nærmest i vesken paa grund af Holger Pedersens mystiske indgriben i Lingvistikredsens indre anliggender; man burde virkelig tilbyde ham præsidentposten, naar han har saadanne fiktatoranlæg. At lade Devoto tale paa

II.

italiensk var naturligvis altid lidt bedre end at lade ham tale paa etruskisk eller litauisk, men stort bedre kan det vel ikke have været; og at lade ham tale uden efterfølgende diskussion bare til glæde for en skare italienskinteresserede damer med hørerør var et fejlgreb. Herovre talte han i foreningen Amici d'Italia, ligeledes paa italiensk, om de etruskiske indskrifter; man maa lade ham, at han taler sit sprog tydeligt, og foredraget var meget godt, i hvert fald fornuftigt og forsigtigt, men lidt tyndt. Foreningen Amici d'Italia er forøvrigt stampet op for tilfældet; den har utallige medlemmer, idet det synes at være skik her, at saa snart der er en forening, melder alle sig ind med koner og børn. Gud bevare min mund.

Devote har været verdensbegivenheden her siden min ankomst. Hvad universitetsarbejdet angaar (bortset fra indkøbet af kridt og protokoller) har jeg kun grund til at være veltilfreds. Jeg har mine tre folk til gotisk, ca. 20 til sprogvidenskabelig propædeutik (jeg opnaaede Bloomfield med 25 $\frac{9}{16}$ reduktion, men da den endnu ikke er kommet, holder jeg foreløbig prædikener over sprogvidenskabens historie) og ca. 25 til mine epokegørende udgørelser over "Sprogsystem og sprogforandring"; i begyndelsen var der til de tre forelesningsrækker henholdsvis 1, 13 og 50, saa det kan formentlig udligne hinanden. Sprogsystem og sprogforandring tænker jeg jeg udgiver senere, muligvis paa dansk; det er vist den eneste måde, man kan gøre et dansk publikum opmærksomt paa problemernes existens. Jeg har i disse forelæsninger bl. a. fremstillet min grammatiske teori særlig for komparation, numerus og genus. Jeg kommer ogsaa ind paa fonematikken, jeg er i det hele altonspændende og altfortærende henholdsvis som havet og ilden. I næste uge begynder jeg et

kursus i litauisk for 1 mand, som har anraabt mig derom i sin nød, samt for 3 cand. mag.'er en række forskningsøvelser over fonologi - hvem veed, om fonematikken ikke kan faa en Nachwuchs i Aarhus. Det er altsammen meget morsomt, men saa er jeg ogsaa foruden forskningsøvelserne oppe paa 6 à 7 ugentlige timer.

Men jeg skrider nu til bilagene. Hilsen og haandslag fra os begge til Dem, Deres kone og Anne Sophie.

Deres hengivne